

PASTÝŘI IZRAELE V/V

DODATEK: PEKLO

CECIL duCILLE

Mluvili jsme o tom, že Ježíš Kristus i jeho učedníci věřili v peklo, kázali o něm a také o tom, že peklo bude uvrženo ještě hlouběji, do „ohnivého jezera“, o tom, že lidé v pekle jsou při vědomí, že cítí a mohou přemýšlet, že peklo Bůh nepřipravil pro lidi, ale pro satana a jeho anděly. To proto, že temnota a světlo nemohou přebývat spolu. Bůh nemůže vzít duchy temnoty do nebe. Peklo je vlastně v určitém slova smyslu Boží milostí pro ty bytosti, které nemohou žít ve světle. Pro ně by totiž pobyt na tak zářícím místě, jako je nebe, byl hotovým mučením.

Jestliže pekelný oheň neočisťuje – proč tam hořet?

Otázky na toto téma jsou celkem časté a některé velké mozky se na ně pokusily odpovědět. Nepodařilo se jim to ale dostatečně pro ty, kteří touží po pravdě. Pravda totiž vychází pouze z Božího slova a Kristovy mysli a nenajdeme ji ani v logice, ani v rozumu.

Odpověď na tuto otázku nacházíme v mnoha verších, ukážeme si alespoň jeden:

„Nebo skrze něho stvořeny jsou všechny věci, kteréž jsou na nebi i na zemi, viditelné i neviditelné, buďto trůnové nebo panstva, buďto knížatstva nebo mocnosti; všechno skrze něho a pro něho stvořeno jest. A on jest přede vším a všechno jím stojí.“ (Kol 1,16 –17)

Klíčovým slovem v tomto verši je „stojí“. V řečtině, tedy jazyku, ve kterém Pavel psal, je slovo „sunesteken“, tedy „podporovat“ nebo „udržovat/(vydržovat)“. Naše těla jsou „udržována“ potravou ze země a Ježíš řekl, že můžeme žít „každým slovem, které vychází z Božích úst“.

Další otázka, která vyvstává, je, jestli Bůh udržuje také satana a jeho zástupy. Odpověď je ano. Podívejme se do Genesis 3,14:

„Tedy řekl Hospodin Bůh hadu: Že jsi to učinil, zlořečený budeš nade všechna hovada a nade všechny živočichy polní; po břicho svém plaziti se budeš, a prach žráti budeš po všechny dny života svého.“

Genesis 3,19: *„...Nebo prach jsi a v prach se navrátíš.“*

To bylo vyhlášení války mezi lidstvem a satanem, my budeme jemu potírat hlavu a on nám patu. První souboj nicméně dopadl v náš neprospěch a satan, protože vyhrál, shrábnul válečnou kořist, tedy naši nadvládu nade vším v tomto světě a všechnu moc tuto autoritu uplatnit.

Bez autority a moci, kterou máme od Boha, by náš nepřítel byl veškeré moci zbaven. A co víc, bez lidstva, které by se mu poddávalo, by byl ďábel i bez potravy, neměl by prach, který by jedl. Satan je jako upír, který žije z krve lidstva, a až bude o tento zdroj připraven, budou to pro něj muka, kterým říkáme ohnivě jezero. Mimo Boží přítomnost je jen oheň a utrpení.

Ti v pekle nemohou činit pokání, protože nechtějí.

Bude peklo hořet jen chvíli a očistí své oběti?

Ti, kteří jsou v pekle, spáchali neodpustitelný hřích. Nemohou činit pokání, protože nechtějí. Nebudou činit pokání, protože je to Boží duch, který způsobuje pokání ve stvořeních, která Mu náležejí, a Toho oni odmítli:

Juda 1,6: *„A ty anděly, kteříž neostříhali svého knížetství, ale opusili příbytek svůj, k soudu velikého toho dne vazbou věčnou pod mráкотou schoval.“*

Židům 6,4–6: *„Nebo nemožné jest jednou již osvěceným, kteříž i zakusili daru nebeského, a účastníci učinění byli Ducha svatého, okusili také dobrého Božího slova, a moci věka budoucího, kdyby padli, zase obnoviti se ku pokání, jakožto těm, kteříž opět sobě znovu křížují Syna Božího, a v porouhání vydávají.“*

Jestliže nemohli být andělé spaseni, když byli svatí a spravedliví, jak by mohli být spaseni teď, když jejich podstata byla přeměněna v temnotu? Jestliže člověk není schopen být spasen, když se s ním Ježíš

Spravedlnost
už nikdy
nedovolí, aby
hřích znovu
vládl zemi.

potká, aby ho odvrátil od jeho cesty do pekla, jak by mohl být spasen po tom, co už v pekle je?

Toto jsou hlavní důvody, proč je peklo věčné.

Když se stvoření uzamkne do stavu věčné hříšnosti, pak peklo musí být věčné. Je-li součástí stvoření hřích, spravedlnost už nikdy nedovolí, aby hřích znovu vládl zemi. Ti, kteří odmítají Krista a chtějí hřích, musejí být navždy vyloučeni z Boží utěšující přítomnosti. A toto nazýváme peklem.

Na čem se zakládá víra, že peklo je jen dočasné?

Podívejme se do Božího slova a vyjasněme si tento omyl jednou provždy. Zastánci toho, že pekelný oheň je očišťující, zakládají svou teorii na slově „aenion“, jemuž přisuzují význam „na dobu“, a ne „věčně trvajícím“, jak je to v Bibli Kralické.

Podíváme se na dvě slova: 1) Aionios – věčný

2) Aidios – věčně trvajícím

1) Slovo „aionios“ doslovně znamená „navěky“ a popírá konec jak času, tak období, a většinou se používá, když se mluví o něčem v budoucnu. „Aionios“ se vždy překládá jako věčný, jak vidíme v následujících příkladech.

Marek 3,28–29: „*Amen pravím vám, že všickni hříškové odpuštění budou synům lidským, i rouhání, jímž by se rouhali, ale kdo by se rouhal proti Duchu svatému, nemá odpuštění na věky, ale hoden jest věčného odsouzení.*“ (aionion amartematos)

Kontext této pasáže spolu s významem rouhání se proti Duchu svatému – neodpustitelný hřích – dává tomuto slovu význam věčný nebo navěky.

Lukáš 1,55: „*(Jakož mluvil k otcům našim, k Abrahamovi a semeni jeho) na věky.*“ (aiona)

Tento verš je součástí promluvy k Marii, matce Ježíšově, když se setkala s Alžbětou. Víme, že Boží zaslíbení Abrahamovi neplatilo jen po nějakou dobu, ale že to byla věčná smlouva pro něj a jeho símě. I ten největší skeptik musí uznat, že se tady mluví o věčnosti.

Další příklad je v Janovi.

Jan 4,13–14: *„Odpověděl Ježíš a řekl jí: Každý, kdož pije vodu tuto, žízni bude opět. Ale kdož by se napil vody té, kterouž já dám jemu, nežíznil by na věky, ale voda ta, kterouž já dám jemu, bude v něm studnicí vody prýšící se k životu věčnému.“* (aiona)

Bůh nám přece nedává život jen na čas. Děkuji Bohu za to, že mé spasení je věčné a že život, který mi dává, je věčný.

Jan 6,51: *Jáť jsem ten chléb živý, jenž jsem s nebe sstoupil. Bude-li kdo jísti ten chléb, živ bude na věky.“* (aiona)

1. Petrova 5,11: *„Jemuž sláva a císařství na věky věků. Amen.“* (aionas ton aionon)

„Aionios“ se někdy používá také v kontextu minulosti, a pak neznamená „věčný“, ale „od počátku světa“.

Římanům 16,25: *„...podle zjevení tajemství od časů věčných skrytého,“* (aioniois = minulost – KJV: od počátku světa)

Ale verš 26 mluví o věčném Bohu (aionion Theo)

2) Aidios – věčně trvajícím, z „aei“ = vždycky.

Např. v Římanům 1,20 – věčná (aidios) Boží moc

Kde je peklo?

Izaiáš 14,9: *„I peklo zespod zbouřilo se pro tebe, k vyjití vstříc přicházejícímu tobě vzbudilo pro tě mrtvé, všechna knížata země; kázalo vyvstati z stolic jejich i všechněm králům národů.“*

Izaiáš 14,15: *„A ty pak stržen jsi až do pekla, pryč na stranu do jámy.“*

O pekle se často mluví jako o místě „dole“, ale brát peklo jako fyzické místo, kde přebývají duchové, je tělesné přemýšlení. Jelikož jsme duchovní, musíme chápat, že i peklo je duchovní. A to nás přivádí k matoucím závěru. V Judovi se totiž píše:

„A ty anděly, kteříž neostříhali svého knížetství... k soudu velikého toho dne vazbou věčnou pod mráкотou schoval (byli připoutáni).“ (Juda 1,6)

Když chodíme
ve světle,
d'áblové nad
námi nemají
žádnou moc.

Tento verš přece mluví o andělech a o d'áblovi, našem nepříteli, se kterými se denně potýkáme. Kde je tedy peklo? Pokud teď přemýšlíte stejně jako já, tak máte pravdu – peklo je paralelní s naším světem. Byli jsme vytrženi z ohně a chodíme v ro-vině, která má dveře otevřené do pekla. Mám ale i jednu dobrou zprávu, jsou tu také dveře otevřené do nebe.

Ale co tedy ta pouta (vazba) temnoty?

Ďáblové a démoni nemají na naší rovině volný pohyb. Mají moc jen na poli temnoty. Když chodíme ve světle, nemají nad námi žádnou moc.

Může upřímný křesťan odpadnout od víry a jít do pekla?

Podívejme se na několik veršů, které nám dají jasnou odpověď. Zaslíbení spasení je věčné a Bůh nikdy nikoho nevyjme nebo nevyžene. Nicméně, Boží zaslíbení ohledně spasení nebrání člověku v tom, aby Ho odmítl a vypudil z Jeho příbytku v nás.

Jan 3,19: *„Toto pak jest ten soud, že Světlo přišlo na svět, ale milovali lidé více tmu nežli Světlo; nebo skutkové jejich byli zlí.“*

Židům 2,2–3: *„Nebo poněvadž skrze anděly mluvené slovo bylo pevné, a každé přestoupení a neposlušensství vzalo spravedlivou odměnu pomsty, kterakž my utečeme, takového zanedbávajícíe spasení...“*

Židům 10,26–29: *„Nebo jestliže bychom dobrovolně hřešili po přijetí známosti pravdy, nezůstávalo by již více oběti za hříchy, ale hrozné nějaké očekávání soudu, a ohně prudká pálivost, kterýž žráti má protivníky. Kdož by koli pohrdal Zákonem Mojžíšovým, bez lítosti pode dvěma neb třmi svědky umírá. Což se vám zdá, jak přísnějšího trestání hoden jest ten, kdož by Syna Božího pošlapával a krev smlouvy, kterouž byl posvěcen, za nehodnou drahého vážení by měl, a duchu milosti potupu učinil?“*

Po přečtení těchto veršů nemůže nikdo, kdo slyší z Ducha, ještě věřit, že když je někdo spasen, nemůže už být ztracen. Možná se to nevidí každý den, ale mnoho dnešních křesťanů si se zkárou a věčným zatracením zahrává, protože věří tomu, že „jednou spasen, navždy spasen“.

Shrnutí:

1. Duchové, kteří jsou v pekle, existují v dočasném prostředí, kde mohou trápit lidstvo, sytit se z něj a ulehčit si tak ve svém trápení.
2. Smrt a peklo budou uvrženy do ohnivého jezera při příchodu Ježíše Krista – to bude druhá smrt a bude horší, než si dokážeme představit.
3. Peklo není hrob, to by totiž znamenalo, že všichni lidé, kteří zemřeli a byli pochováni, šli do pekla.
4. Peklo je stav bytí, jak se o tom píše v Matoušovi:

Matouš 12,43–45: *„Když pak nečistý duch vyjde od člověka, chodí po místech suchých, hledaje odpočinití, ale nenalézaje, dí: Navrátím se do domu svého, odkudž jsem vyšel. A přijde, nalezne prázdný, vyčištěný a ozdobený. Tedy jde a vezme s sebou sedm jiných duchů horších, a vejdouce, přebývají tam, i bývají poslední věci člověka toho horší nežli první. Takť bude i tomuto zlému pokolení.“*

Toto je ukázkový příklad pekla v Bibli, jak nám ho podává Ježíš Kristus sám. Ten příměr mluví o oblasti temnoty, kde se myslící duchovní bytosti toulají jako divoká zvěř a hledají kořist, lidskou bytost, kterou by mohli pozřít. Je to děsivý obrázek, ale pravdivý. Pravděpodobně znáte příběh o Drákulovi – je tak přesný, ale ďábel a svět z toho dělají zábavu, aby lidstvo oklamali.

Apoštol Petr k tomu dodává:

„Střízliví buďte, bděte; nebo protivník váš ďábel jako lev řvoucí obchází, hledaje, koho by sežral.“ (1Pt 5,8)

V naší době padá mnoho hvězd (Božích synů). Nepřipojujte se k padající hvězdě – padnete také. Ve Zjevení 8,10–11 se mluví o velkém pádu a o tom, že vody zhořknou a že mnoho zemřelo proto, že z nich pilo. Opět se na to musíme podívat v duchovním rozměru. Velký Boží muž vezme Boží slovo, učiní je hořkým, a zničí tak mnohé. Máme-li oči k vidění, musíme vidět, že přesně to se dnes děje.

Za čtyřicet let v církvi jsem potkal mnoho lidí, jejichž pozornost byla nejprve odvrácena od služby, ke které byli povoláni, a následně se dopustili mnoha chyb. Potkal jsem proroky, kteří raději vyučovali, pro-

tože to více vynášelo. Viděl jsem lidi, kteří si vytvořili návyk a jakékoli slovo, jež jim Bůh dal, zpeněžili.

Říkám vám, nacházíme se v nebezpečném čase. Nenásledujte takové hvězdy a snažte se své povolání i vyvolení učinit pevným.

Bůh vám žehnej ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána.

Amen.